

[Elgaard.]

Noget væsentligt fremskridt henimod en afslutning på eller blot en afspænding i denne kolde krig har ikke kunnet konstateres. Det er vel mere nærliggende at fastslå, at denne mærkværdige tilstand, der hverken er krig eller fred, er en varig tilstand, som kun en langvarig udvikling kan ændre og mildne.

Man hører fra tid til anden den betragtning, at vor udenrigspolitik er bestemt af vort medlemsskab af de forskellige mellemfolkelige organisationer, som vi er tilsluttet. Også dette, at vi er medlem af De Forenede Nationer, af den økonomiske samarbejdsorganisation for Europa, af Atlantpagtorganisationen, af Europarådet o. s. v., bidrager til at fastlægge rammerne om vor politik, men selve betragtningen, at et sådant medlemsskab i sig selv skulle angive indholdet af vor udenrigspolitik, er vel lige så meningsløs, som hvis man ville sige, at et partis politik er bestemt af, at det er repræsenteret på rigsdagen. Vort medlemsskab af disse organisationer er alene udtryk for, at vi tilslutter os disse organisationers formål. Men hvert enkelt land, og det gælder også os, må udfra dets egne udenrigspolitiske vurderinger vælge den vej, ad hvilken disse formål skal søges virkeliggjort.

Derfor er det ikke holdbart, når det fra en enkelt side i dette høje ting gøres gældende, at Danmark er tilstrækkelig gaderet i udenrigspolitisk henseende ved at støtte sig til De Forenede Nationer. FNs storpolitiske aktivitet kan aldrig blive andet og mere end summen af de deltagende landes udenrigspolitik, altså også Danmarks. Også vi må vise vort ansigt og føre vor politik indenfor FNs rammer. Det er ikke FN, der skal føre vor politik for os.

Den højtærede udenrigsminister gjorde rede for den sidste tids storpolitiske begivenheder, og de er unægtelig af både omfattende og alvorlig karakter. Overalt i det, der kan synes for os periferien af vor egen verden, er der uro og gæring, ikke få steder åben krig. Andre steder har nationale eller politiske spændinger skabt problemer, hvis heldige løsning kan blive af afgørende betydning for vor egen sikkerhed. De fleste af disse problemer indgår under en eller anden form i de forhandlinger, der nu foregår i De Forenede Nationers generalforsamling i New York.

Disse forhandlinger har jo for os den særlige interesse, at fra den 1. januar må Danmark som medlem af sikkerhedsrådet tage sit tunge medansvar for den direkte og daglige behandling af en lang række spørgsmål af vidtrækkende politisk betydning.

Jeg kan give min fulde tilslutning til udenrigsministerens standpunkt, at Danmark i videst muligt omfang bør støtte anmodninger fra selvstændige stater om optagelse i FN. Jo mere verdensomspændende denne organisation kan blive, desto større betydning vil den få. På enkelte punkter må der her indtages et særstandpunkt. Et krigsførende land har ikke noget rimeligt krav på optagelse i FN. Følgelig må vi fra vor side, uanset at vi har anerkendt den nye kinesiske regering, indtage det standpunkt, at der ikke kan ske nogen ændring i Kinas stilling indenfor De Forenede Nationer, så længe den kinesiske republik deltager i krigsførelsen mod De Forenede Nationers styrker i Korea. Fra dansk side bør intet forsømmes for at støtte bestræbelserne for at bringe krigen i Korea til en hæderlig afslutning.

Til en sådan hæderlig afslutning må nødvendigvis høre, at vi ikke fra de demokratiske landes side slækker på det principielle standpunkt, der er indtaget i spørgsmålet om krigsfangeudvekslingen: at ingen bør deporteres imod sin oprigtige vilje til et land, under hvis politiske system han med rette kan føle sin personlige frihed truet.

Den højtærede udenrigsminister nævnte, at vi fra dansk side ikke havde ment at kunne modsætte os, at situationen i Tunis og Marokko blev indbragt for FNs generalforsamling. Såvidt jeg forstår, har man fra fransk side gjort gældende, at det her drejer sig om spørgsmål, der må betragtes som interne franske anliggender. Jeg går ud fra, at den højtærede minister — i overensstemmelse med det standpunkt, den danske delegation indtog ved en tidligere lejlighed, der vedrørte Sydafrika — vil støtte et eventuelt forslag om at henviser selve kompetencespørgsmålet til afgørelse ved den internationale domstol i Haag.

Den højtærede udenrigsminister fremhævede med rette, at disse afrikanske spørgsmål jo har nøje sammenhæng med forholdet til de nationale bevægelser i de underudviklede lande. Man kan vel allerede nu konstatere, at det bliver et kapløb med tiden, om disse bevægelser skal udvikle sig til et